

1 תקנות מחלות בעלי-חיים (מחלת הפה והטלפיים), התש"ך-1959

בתוקף סמכותי לפי סעיפים 18 ו-20 לפקודת מחלות בעלי-חיים, 1945 (להלן - הפקודה), והסעיפים 14(א) ו-2(ד) לפקודת סדרי השלטון והמשפט, התש"ח-1948, אני מתקין תקנות אלה:

1. הגדרות

(תיקונים: התשמ"ו, התשנ"א)

בתקנות אלה -

"בהמה" - בקר, כבשים, עזים, חזירים, גמלים וחיות בר ממחלקת היונקים;
"גופה" - גופה של בהמה שנשחטה או שהומתה לרבות הבשר, העצמות, העור, הפרסות, הקרניים, הצמר, השיער, הקרביים וכל חלק אחר של בהמה שנשחטה;
"חומר חיטוי מאושר" -
(1) תמיסה של שני אחוזים למאה של נתר מאכל (סודה-קאוסטיק);
(2) תמיסה של ארבעה אחוזים למאה של פחמת-הנתרן (סודיום-קרבוט);
"חלב" - לרבות מי-גבינה, חובצה, חלב רזה וכן מוצרי-חלב;
"מחלה" - מחלת הפה והטלפיים;
"נבלה" - בהמה שמתה, לרבות הבשר, העצמות, העור, הפרסות, הקרניים, הצמר, השיער, הקרביים וכל חלק אחר של בהמה שמתה;
"נגוע" - נגוע במחלה, לרבות חשוד במחלה;
"רופא וטרינר" - רופא וטרינר ממשלתי.

2. חובת הודעה על מחלה

כל אדם היודע או החושד שבהמה, גופה או נבלה נגועות, חייב להודיע על כך מיד לרופא וטרינר או לתחנת המשטרה הקרובה.

3. העברת בהמות, גופות ונבלות נגועות

לא יעביר אדם, לא יגרום, לא ירשה ולא יסייע להעברת בהמה, גופה או נבלה נגועות ממקום בו הן נמצאות, אלא על פי היתר מאת רופא וטרינר.

4. שחיטת בהמות נגועות

לא ישחוט אדם, לא יגרום ולא יסייע לשחיטת בהמה נגועה, אלא על פי היתר בכתב מאת רופא וטרינר.

5. הוראת רופא וטרינר או מפקח על בהמות

(תיקון התשכ"ב)

רופא וטרינר או מפקח על בהמות רשאי להורות על בידוד, חיטוי, העברה, חיסון, שחיטה, קבורה, השמדה, עצירה של בהמה, גופה, או נבלה נגועות או על השמדת זבל, מספוא, ריפוד, בדרך שנקבעה על-ידי מנהל השירותים הוטרינריים.

6. הודעה על מקום נגוע

(א) רופא וטרינר ימסור הודעה בטופס א' שבתוספת לבעל או למחזיק של כל בית, רפת, אורווה, דיר, בית-מטבחיים, בית-נחירה, שדה או מקום אחר (להלן - מקום) שיש בו או שהיתה בו, תוך 21 יום קודם לתאריך ההודעה, בהמה, גופה או נבלה שלפי דעתו היא נגועה, או לבעליה או למחזיק של מחלבה שאליה הועבר חלבה של בהמה נגועה.

(ב) נמסרה הודעה כאמור בתקנה משנה (א) יחולו על המקום הוראות אלה:

(1) כל בהמה המצוייה במקום בתאריך מסירת ההודעה תפונה, תבודד, תישחט או תישמד, הכל לפי הוראות הרופא הוטרינר;

(2) בעליו או מחזיקו של מקום יעמיד כלי חיטוי מתאימים המכילים חומר-חיטוי מאושר בהתאם להוראות הרופא הוטרינר;

(3) אדם שהיה לו מגע עם בהמה נגועה, המיתקן בו היא נמצאת, גלליה או ריפודה, לא יעזוב את המקום אלא לאחר שהחליף בגדיו ונעליו ורחץ ידיו ורגליו;

(4) כלבים או עופות בית יש לקשור או לכלוא שלא יוכלו לבוא במגע עם בהמה נגועה;

(5) לא יוצא מהמקום חלב אלא על פי אישור מאת רופא וטרינר;

(6) לא ישמש חלבה של בהמה נגועה למאכל לכל בהמה אחרת אלא לאחר שהרתיחוהו או עיקרוהו בדרך אחרת;

(7) לא יוצא כל סוס, חמור, פרד או רכב מחוץ למקום אלא על פי אישור בכתב מאת רופא וטרינר;

(8) ניקוי וחיטוי המקום ייעשו על-ידי המחזיק בזמן ובאופן שיוורה עליו רופא וטרינר;

(9) לא יוצא ולא יועבר מספוא, קש או זבל מהמקום או בתוך תחומי המקום אלא על פי אישור בכתב מאת רופא וטרינר;

(10) לא תוכנס למקום ולא תוצא ממנו בהמה אלא בהתאם להוראות כאמור בפסקה (1);

(11) רשאי רופא וטרינר להורות על השמדת הזבל, הריפוד או המספוא במקום.

(ג) הודעה על פי תקנה זו תישאר בתקפה עד שתבוטל על-ידי הודעה בטופס ב' שבתוספת שתימסר לבעל או למחזיק על-ידי הרופא הוטרינר, אולם אם ניתנה הוראה לפי תקנת משנה (ב) (1) על פיניו המקום מבהמות, לא תוכנס לתוכו בהמה תוך שנים-עשר חודש מיום מתן ההודעה אלא על פי אישור מאת רופא וטרינר.

7. הוראות שיחולו בשטח נגוע

(תיקונים: התשכ"ב, התשמ"ו)

הוכרז שטח כשטח נגוע על פי סעיף 17 לפקודה, יחולו עליו, נוסף להוראות סעיף 18 לפקודה, גם הוראות אלה:

(1) לא יעביר אדם, לא ירשה ולא יסייע להעברת בהמה, גופה, נבלה, מספוא, ריפוד, זבל, משטח נגוע, אליו או בתחומו, אלא על פי אישור בכתב מאת רופא וטרינר;

(2) לא ירעה אדם בהמות בשטח הנגוע אלא על פי אישור בכתב מאת רופא וטרינר;

(3) לא יוציא אדם, לא יגרום ולא יסייע להוצאת גופה מחוץ לתחום עיריה, מועצה מקומית, מועצה כפרית, כפר, מושב שיתופי, מושבה, מושב עובדים, מאהל, קיבוץ, קבוצה או כל שטח מיושב אחר, אלא על פי היתר בכתב מאת רופא וטרינר;

(4) מנהל השירותים הוטרינריים רשאי להורות, לגבי שטח מסויים, על דרכי הטיפול והעברת החלב ממנו;

(5) מנהל השירותים הוטרינריים, רופא וטרינר או מפקח על בהמות רשאי להורות את בעליה של בהמה משטח נגוע לבודד את הבהמה משאר הבהמות שבתוך השטח או להעבירה מן השטח אל מקום אחר, תוך מועד שנקבע;

6) רופא וטרינר ממשלתי רשאי להורות את המחזיק בכל דבר שבא במגע או החשוד שבא במגע עם בהמה נגועה במחלה או חשודה כנגועה במחלה על האמצעים והטיפולים שיש לבצע בו כדי שימנע העברת המחלה באמצעותו, לרבות השמדתו.

8. הזרקת תרכיב ונסיוב

לא יזריק אדם לבהמה נסיוב או תרכיב למניעת התפשטות המחלה אלא על פי אישור בכתב מאת מנהל השירותים הוטרינריים.

9. הפרת הוראות

נעברה עבירה על הוראות הפקודה, תקנות אלה או כל צו, הוראה, אישור, רשיון או תנאי שנקבעו או ניתנו לפי הפקודה או לפי תקנות אלה, רשאי רופא וטרינר או מפקח על בהמות להורות על עצירה או תפיסת בהמה נגועה.

10. אגרות

2

(תיקונים: התשכ"ט, התשמ"ב)

בעד הרכבת חיסון מפני כל אחד מטיפוסי נגיף מחלה על-ידי רופא וטרינר או מפקח, ישולמו אגרות בשיעורים המפורטים להלן:

בעד חיסון מפני מחלת פה וטלפיים לבקר (למעט בקר מגזע מקומי) וחזירים - 6.80 ש"ח

בעד חיסון מפני מחלת פה וטלפיים לבקר מגזע מקומי - 6.80 ש"ח

בעד חיסון מפני מחלת פה וטלפיים לכבשים ועזים - 4.00 ש"ח

11. ביטול

תקנות מחלות בעלי-חיים (מחלת הפה והטלפיים) - בטלות.

השם

(תיקונים: התשל"ט, התשמ"ב)

12. לתקנות אלה ייקרא "תקנות מחלות בעלי-חיים (מחלת הפה והטלפיים)", התש"ך-1959".

תוספת

(תקנה 6)

טופס א'

משרד החקלאות

מדינת ישראל

האגף לבעלי-חיים

פקודת מחלות בעלי חיים, 1945

תקנות מחלות בעלי-חיים (מחלת הפה והטלפיים), התש"ך-1959

אל

להווי ידוע לך כי מזה _____ ימים לפני תאריך ההודעה הזאת פרצה מחלת הפה והטלפיים ברפת/בדיר/בשדה או

ב _____ המוחזקים על ידיך במקום _____ שהוכרז כשטח נגוע וכי בתוקף הודעה זו יחולו ההוראות

המפורטות בתקנה 6 לתקנות מחלות בעלי-חיים (מחלת הפה והטלפיים), התש"ך-1959, על הרפת/הדיר/השדה, או

על _____ ועל כל הקרקעות והבנינים הסמוכים להם שאתה מחזיק בהם, החל מתאריך מסירת ההודעה הזאת.
ניתן היום הזה _____ לחודש _____ שנת _____ 19.

רופא וטרינר

טופס ב'

משרד החקלאות

מדינת ישראל

האגף לבעלי-חיים

פקודת מחלות בעלי-חיים, 1945

תקנות מחלות בעלי-חיים (מחלת הפה והטלפיים), התש"ך-1959

אל _____

ההודעה שנחתמה ע"י _____ ונמסרה לך ביום _____ לחודש _____
שנה _____ בטלה בזה.

ניתן היום הזה _____ לחודש _____ שנת _____ 19.

רופא וטרינר

כ"ג בחשון התש"ך (24 בנובמבר 1959)

קדיש לוז
שר החקלאות

[1]. ק"ת 960, התש"ך, עמ' 227.

תיקונים: ק"ת 1129, התשכ"א, עמ' 1539;

ק"ת 1327, התשכ"ב, עמ' 2138 (2264);

ק"ת 1377, התשכ"ג, עמ' 133;

ק"ת 1557, התשכ"ד, עמ' 957;

ק"ת 1818, התשכ"ו, עמ' 601;

ק"ת 1896, התשכ"ו, עמ' 2278 [התשכ"ו (מס' 2)];

ק"ת 1963, התשכ"ז, עמ' 466;

ק"ת 2800, התשל"ב (27.1.1972), עמ' 589;

ק"ת 2932, התשל"ג (10.11.1972), עמ' 259;

ק"ת 3131, התשל"ד (14.2.1974), עמ' 664;

ק"ת 3373, התשל"ה (24.7.1975), עמ' 2316;

ק"ת 3640, התשל"ז (26.12.1976), עמ' 594;

ק"ת 3947, התשל"ט (22.2.1979), עמ' 726;

ק"ת 4384, התשמ"ב (22.7.1982), עמ' 1364;

ק"ת 4880, התשמ"ו (9.12.1985), עמ' 250;

ק"ת 5344, התשנ"א (28.3.1991), עמ' 778.

[2]. סכומי האגרות הנקובים בתקנה 10 עודכנו לאחרונה בק"ת 11312, התשפ"ד, עמ' 2684.

//